

HET WONDERBARE KIPPENVOER VAN PA BRIGGS

door
Ellis Parker Butler

Toen Pa Briggs te oud werd om nog een farm te besturen, verkocht hij zijn plaats aan Jed Slocum, zette het geld tegen vier procent op de Kilosche Bank, en ging in een klein huis te Kilo wonen, om de rest zijner dagen in vrede te slijten. Zijn eenige huisgenoot was zijn dochter Sally, die de huishouding deed, en smachtte naar een echte zijden japon. Maar Pa zei, dat alpaca „royaal goed” was, en dus verslikte Sally haar verlangen, en stelde zich met alpaca tevreden.

Pa Briggs zelf had niet veel behoeften. Een ei bij zijn ontbijt, en genoeg tabak om er den heelen dag den brand in te houden, dat waren zijn voornaamste aard-sche begeerten. Alleen om Sally tevreden te stellen had hij een stel nieuwe tanden gekocht, en hij droeg ze om harentwil en zijn eigen verdriet, want ze pasten totaal niet, en gaven hem een gevoel, zei hij, alsof hij zijn mond vol drie-duimsdraad-nagels had. Als Sally niet in zicht was, ontweek hij dit gevoel, door ze in zijn hand te dragen, verscholen in zijn rooden zakdoek met witte stippels. Aan anderen placht hij ze te laten zien met grooten trots, en hij blufte er steeds op, dat ze zoo mooi en zoo duur waren. 's Zondags droeg hij ze den heelen dag, en voelde zich zoo deftig als een Pelgrimvader.

Toen ze naar Kilo verhuisden zei miss Sally, dat er één ding was, dat haar vader niet moest doen, nadat hij z'n heele leven op een boerderij had gewoond, en dat

was: winkeleieren bij z'n ontbijt eten.

„Kippen zijn wel lastig,” zei miss Sally, „en smerig, als je ze niet in hun hok houdt, maar ze kakelen gezellig, en ik denk, dat ik tijd genoeg zal hebben om op ze te letten; dus Pa, als ik er wat aan doen kan, zult u geen kalkeieren bij uw ontbijt eten. Er is niks, dat ik zoo akelig vind om aan te denken, als eieren eten die je gekocht hebt. Je weet

nooit hoe oud of ze zijn of wie ze in z'n handen gehad heeft en

zoover zal 't nooit met u komen, zowaar ik Briggs heet!”

Zij nam dus een half dozijn kippen en een galanten kraaiër mee naar stad, en oefende toezicht uit op de constructie van een gezellige hoenderwoning, en Pa had het troostend bewustzijn, dat zijn eieren versch waren. Maar eigenlijk kon de graad van verschheid hem niet zoo heel veel schelen; als hij er maar iederen morgen een had dat dragelijk eetbaar was.

„Die tanden van mij,” zei hij tegen Rogers, den kruidenier, „hebben me twaalf dollar gekost, bij den besten tandarts van Franklin; maar 't is misère! Je kunt er niets mee eten, dat een beetje hard is, of je zit ieder oogenblik in angst, dat ze breken. Ze zijn van klinkklaar porselein, en je weet dat porselein 't breekbaarste goedje is, dat je maar uit kunt denken. Daarom zeg ik altijd: geef mij maar eieren voor m'n ontbijt, Sally, en eieren blijft 't.”

De zes kippen deden edelaardig hun plicht gedurende den zomer en een deel van den winter, en Pa kreeg z'n eitje zonder haperen; maar in December begon de lange koudegolf en de hoenders staakten. Het was de langste koudegolf, die ooit was voorgekomen in Kilo, en die duurde en duurde maar, tot de heele kippenbevolking van Iowa er wrevelig van werd en van de eierproductie afzag. De eieren gingen met zoo'n vaart omhoog, dat zelfs de kalk-eieren van den vorigen zomer twintig cent kostten, en de omelet een luchtkasteel werd.

Toen Pa Briggs den tweeden morgen een eierloos ontbijt nuttigde, opperde hij tegenover Sally de mogelijkheid van eierenaankoop bij den kruidenier.

„Maar Pa,” riep zij op verwijtenden toon uit, „waar denkt u aan! Ik... kalkeieren koken? Nee, we zullen nog even wachten, misschien gaan de kippen over een paar dagen wel weer aan den leg.”

Maar dat gingen ze niet, en het duurde een week, ja twee weken, en nog loonde géén ei haar dagelijkschen onderzoekingsijver. Pa kreeg het niet in zijn hoofd, zijn idee over eieren-koopen nogmaals uit te spreken, want als Sally iets zei, dan meende ze 't ook, en als je er dan op terugkwam, werd ze nijdig.

„Onze kippen vertikken 't om te leggen,” beklagde hij zich bij Rogers, „en Sally vertikt 't om eieren te koopen, en ik kan niks anders eten dan eieren voor m'n ontbijt, dus zal ik het dezer dagen wel afleggen van honger, denk ik.”

„Waarom probeer je 't niet 'ns met ons kippenvoer,” zei Rogers; hij nam een pakje op en las voor van het étiket: „Gegarandeerd leggen der kippen bij elken weers-toestand, zoowel koud als heet”; dat is precies wat je hebben moet, Pa.”

„Nou,” zei Briggs, „ik heb bij de veertig jaar kippen gehouden, en ik heb nooit ondervonden, dat zulk goedje hielp. Maar ik moet eieren hebben of sterven, Rogers, dus ik wil 't probeeren; geef me maar een pond. Maar ik heb er een hard hoofd in.”

Zijn pessimisme bleek gerechtvaardigd: de koudegolf bleek zelfs het beste kippenvoer de loef af te steken. Er kwamen geen eieren.

Op een avond zat hij weer bij Rogers, zijn pijp te rooken en te peinzen. Hij had al een heelen tijd gepeinsd, en eindelijk gloeide er een vonk in zijn oog, hij klopte zijn pijp uit en stond op.

„Rogers,” zei hij, „maak voor mij een mengselte van een ons tarwemeel, een ons gruttenmeel, en...” Hij aarzelde even en grinnikte toen, — „en vijf centen koggeltjesblauw.”

„Als je me nou,” informeerde Rogers, „je bent toch niet gek geworden?”

„Nog niet,” zei Pa. „Ik ben ze geen van de vijf kwijt, en de puntjes zijn er ook nog niet af. Dat is een zelf-uitgevonden soort van kippenvoer.”

„Kippenvoer!” riep Rogers uit. „Je denkt toch zeker niet, dat de kippen daarvan aan den leg zullen gaan?”

„Ik geef niemand den raad om het te gebruiken, als hij er zelf geen heil in ziet,” zei Pa, „maar ik zal er *mijn* kippen mee voeren,” en hij grinnikte weer.

„Je hebt er zeker wat mee in den zin,” zei Rogers lachend. „Wat is 't, Pa?”

„Kijk maar goed uit tot je 't weet,” antwoordde Pa Briggs, en hij nam het pakje en ging naar huis.

„Sally,” zei hij toen hij thuiskwam, „nou heb ik toch een soort kippenvoer, waar de beesten vast en zeker van gaan leggen.”

Zij nam het pakje en maakte 't open.